

Monstruoasa istorie a Monstruoasei Coaliții

(Dușmanii unirii au fost dușmanii de totdeauna ai poporului)

Totul lăsa boierul clăcașului. Tot ce se putea lua. Ii lăsa săracia, nevasta și copiii. Tustrele se socoteau daruri ale boierului și atunci boierul se chema mărinos. De multe ori nu-i lăsa nici mușterea și fînii. Nu-l lăsa nici singur cu sărăcia în fața soarelui să și-o plîngă în tihnă. Când omul ședea singur cu sărăcia lui în prașul colțel, trecea boierul în caleașca. Oprea pușin, lăsa ca să răsuflă și scupa în obraz. Dacă boierul nu avea timp trecea vechitul, îl scupa în obraz sau îl bătea cu bicul după cum credea el că e mai bine.

Clăcașul nu avea voie să protesteze, să privească stăpînul drept în ochi. El trebuia să mulțumească și să facă plecăciuni și pentru dijmă și pentru scupat și pentru ofiț și pentru bic. De aceea boierul se temea de unire. Se temea că nu cumva odată cu unirea să fie nevoit să dea pămînt clăcașului. Se înfricoșa că cu unirea să iasă din obraz. Și mai ales se temea că nu cumva odată cu unirea clăcașul să se considere și el om.

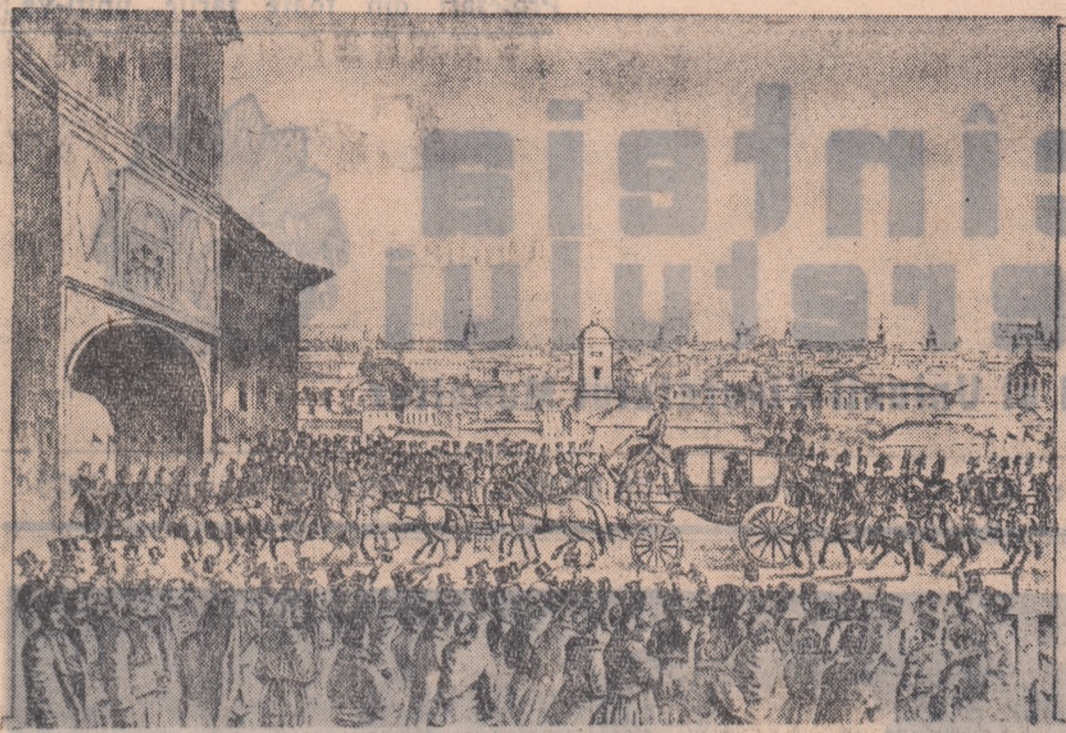
Și iarăși se temea și se infuria la gîndul că odată cu unirea clăcașului o să-i vină chef să-l privească drept în față, să cază să și spună și el cuvîntul în treburile țării. Boierii se plîngeau înalte porți, băteau drumurile spre Constantinopol, lăsa pe malurile Bosforului averi fabuloase, se rezeau de mînerul săbilor de ieniceri, și-i implorau pe aceștia să îndușure unirea cu cruzimea și tăișul iastaganelor lor.

Cînd sub presiunea maselor populare și a unor patrioți luminați din acea vreme unirea se înfăptui, boierii și burghezii reacționari se legară și mai mult în deșina de o asupri poporului. Nu lea plăcut Cuza-Vodă, nu aveau încredere în el. L-au detronat pe Cuza-Vodă.

Pe drumurile Europei își căutau un domitor care să le fie devotat. Nu aveau preferințe: belgian, turc, german, suedez, francez. Doleanțele lor erau modeste. Să nu fie romin, să fie rege, să urască poporul. Lurcrurile s-au aranjat ușor. Nu-i greu unui rege să întrunească aceste virtuți. Și a venit în țară, într-o frumoasă zi de mai, Carol I de Hohenzollern. Se unea din ce în ce mai strîns cînosîn acusă în fraze democratice a burghezului, cu cînosînia făptușă a boierului. Se unea canutul burghezului cu bicul boierului.

Burghezul reprezenta poliția, perchezitiile, „democrația” strîmbă, închisorile, justiția mîncinoasă, prefectul. Boierul: dijma, arenda, vechitul, clăcele, pelagra. Fecundată în nopți de crimă, complușuri și orgii se născuse din aceeași ură sâlbată împotriva poporului, Monstruoasa Coaliție burghezo-boieră. Monstruoasa Coaliție nu avea patrie. Țara era o afacere, o bază de odihnă și plecare. Veneau în țară cînd orgiile le secătuiseră toți banii. Veneau în țară, furau, scupau

TH. MAZILU

O stampă înfățișînd pe Al. Ioan Cuza la deschiderea Camerei Naționale a Romîniei

UNIREA

(Urmare din pag. 1-a)

Trădarea îi-a grăbit spre moarte drumul, căci luda iese-adesă din scriptură, dospind cuvîntul veninos în gură, din veac în veac să semene osîndă arginți să stringă, suflete să vindă.

Poetul vrea să-l și dînsul loo în ciocul diavolului ad-hoc. În marele palat, pe pluşul moale puternic calcă pasul dumbsale iar verbul lui de flacăra înaltă sub boltile ferice tresaltă. Poporul îl ascultă și tresare, din nou poporul cere răzbdunare.

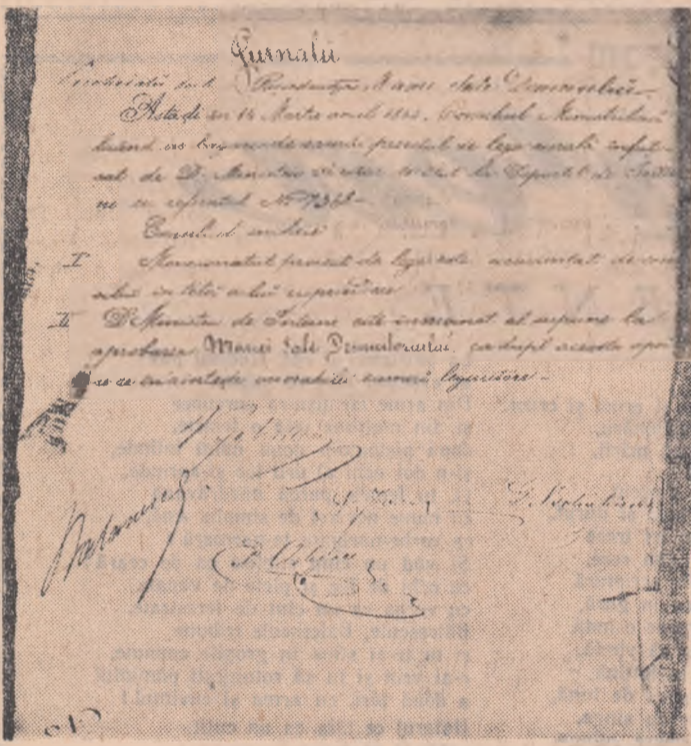
Și peste Milcov crește înfrățire, hotarul pierde, Forța stă-n unire. Istoria, în mersul ei sever, Nu face-nlîmpinare la boieri. Și pe zapisi-i de zăpădit pură, nu cere strîmba lor iscălitură. Poporul și-i ridicăm o odă și, prin popor, una lui Cuza Vodă.

Ce grabnic trece timpul, ce săgeata, Cîncizeci de ani de la unire fură prilej de-o și mai înfocată ură,

cînd foamea nu mai birui să rabde fișii văpaiană nouă sute șaptezeci. Din nou boierii, regii, conții, prinții, și-au zornăit înspăimîntați arginții. Ani șaptezeci peste răbojul vremii: cu vilvătăi s-au cununat Lupenii, peste cărbunii negri roșu sînge vedeai cum, ca o flacăra, se stringe. Opțeci de ani — și-a izbucnit războiul, și crească sîngele mai vast suvoitul. Ani nouăzeci! Acum, înția oară, se-iscăunează-n țară primăvară.

Socialismul, mare frumusețe ce-nlînde peste țară tinerete cu nemurire și-a ciocnit paharul. Astfel sosi, tovarășii, centenarul. Unirea o cîntim în libertate. Răsună sat și freamătă cetate! Căci se uniri seminții și neamuri frățește, sub aceiași mîndre flămuri. Nu numai Milcovul, e apa care s-a șters dintre vechile hotare. Pe-un sfert de glob s-a înfrățit lumina unindu-ne din Elba pînă-n China. Și astfel peste unirea asta mare drapelul sînt al clasei muncitoare își flutură mătasea lui răsfrîntă.

Întregul veac se-mburcă și cîntă.

Proiectul de lege rurală aprobat de Consiliul de Miniștri. Se poate observa semnătura lui Kogălniceanu

Tineretul sârbătorește Centenarul Unirii

(Urmare din pag. 1-a)

dințate de partid. În munca lor de fiecare zi tinerii, mobilizați de organizațiile U.T.M., luptă în prezent pentru a da viață importantelor hotărîri ale plenarei C.C. al P.M.R. din 26-28 noiembrie 1958. Patriotismul socialist este o măreață forță mobilizatoare, însușind tineretului nostru alături de întregul popor, în munca și lupta în jurul partidului nostru drag — ineleptul conducător al poporului romin pe drumul construcției socialismului.

Sârbătorește Centenarul Unirii tineretului nostru, pentru întregul popor romin, nu numai prilejul evocării unei pagini glorioase din istoria patriei, ci și un imbold în lupta și munca spre obținerea de noi succese în opera de făurire a socialismului în patria noastră dragă, Republica Populară Romînă.

POPORUL -- făuritor al Unirii Țărilor Romîne

(Urmare din pag. 1-a)

contrat de aceea Ion Roată cu boierii, în Divanul Ad-hoc moldovenesc după cum redă Ion Creangă: „Iar de la boierul dumneavoastră, am înțeles așa: că pînă acum noi țărani am dus cîte-o piatră mai mare sau mai mică, pe umere; însă acum simțem chemați a purta împreună, tot noi, opînca, o stîncă pe umerele noastre”.

În anul 1859, luna ianuarie a fost ales domn în Moldova Alexandru Ioan Cuza I, luptătorul democrat de la 1848. Cînd s-a deschis și adunarea electivă de la București, s-a văzut încă odată, în istoria poporului romin, ce putere covârșitoare poate avea voința maselor. O mare de lume s-a strîns și tălăzua în preajma a-dunării. Lucrători, meșteșugari, neguțarii, în număr ce la 30.000, au urcat dealul Mitropoliei, spre a-i impune voința arzătoare spre Unire. Armata trimisă a fraternizat și ea cu masele în volbură. Așa se face că adunarea electivă, sub presiunea voinței maselor, l-a ales și în Tara Romînească domn tot pe Alexandru Ioan I.

Idea din veac a unirii țării romînești jegise biruitoare și împotriva boierilor dușmanii și împotriva marilor puteri care se opuneau. Entuziasmul mulțimilor n-a mai avut margini. Actul propriu zis al Unirii care s-a înfăptuit de ale țării țării ce au ascultat vrea pe poporul a fost cîntat de numeroși oameni de artă care au scos în evidență rolul hotărîtor jucat atunci de popor. Să ne amintim numai de celebrul tablou numit „Hora Unirii la Craiova” semnat de marele nostru pictor Theodor Aman în care se descrie participarea maselor, entuziasmul care a cuprins poporul în timpul înfăptuirii marelui eveniment al Unirii. În afară de vasta contribuție a compozitorilor de pe atunci, un mare trierier al bucuriei Unirii Țărilor Romînești, simpli muzicanți; simplii lăutari, de pe toate meleagurile celor două țări popularizînd versurile poezilor, sau alcătuiind ei înșiși înflăcărate cîntece exprimînd fierberea extraordinară a momen-

tului. O notiță din ziarul „Steaua Dunării” din 24 ianuarie 1859 spune astfel: „Lăutării cîntau în toate părțile, oștirea cu puștile de-a umere, amestecată prin popor, se bucură de fericirea generală. Astfel poporul, cu muzica... cu facele aprinse, s-a purtat pe toate ulițele cîntînd Hora Unirii pe toate răspîntiile...”.

Iar „Hora Națională moldo-romînă”, tipărită de librăria George Ioanid, spune așa: „Azi, vecinul moldovanul, Cîntă-n brațe cu munteanul, Și în lacrimi de iubire Cîntă, numai de unire...”.

A ieșit de asemenea la față geniul milenar al poporului romin, prin pana bardului de la Mircești, care avea să scrie celebra horă a Unirii: „Hai să dăm mînă cu mînă, Cei cu inima romînă”.

Poporul s-a bucurat. În sălașul Unirii Țărilor Romîne nu aveau să se bucure de o viață mai bună cei ce au înfăptuit Unirea ci tot boierii și burghezii, asupritorii poporului. Deși așezat pe unul din cele mai bogate pămînturi și înzestrat cu toate virtuțile creatoare, poporul romin a trecut apoi prin gama celor mai uscate dintre sărăcii și prin lanțurile tuturor umilinelor. Prea pușin ani ne despart de vremea cînd eram considerați de-a dreptul incapabili să fabricăm pînă și chibrituri! Dacă s-a susținut vrednitatea că am putea trăi prin puterea și averea noastră, că am putea construi, am înțîlnit numai zîmbețe ironice și împotriviri teribile. Ani și ani după Unire țara noastră a stat cu brațele încătușate, cu geniul creator sub cel mai opac obroc! Așa se face că am intrat în secolul XX cu renumele de „țară înapoiată”, „emtațame agricolă”, „țară de ciobani”, „de malmălgari” și cu atîtea alte supra-nume false. Averele noastre se duceau pe apa Sîmbelei, iar aventurierii imperialismului luau în exploatare acest paradis confundat cu nu știu ce colonie de la porțile Orientului... Am cunoscut ani grei de mizerie și foame, am gemut lîngă hambarele cu grîu și am stat în bezna ignoranței cu cartea deschisă la căpătii. Industria nos-

tră se rezuma aproape numai la grapa de spini de pe vremea cînilor, cu toate că fierul crăp mînuși și petrolul ne făcea de su talpa casei! Valorile noastre culeau în vremea asta prin toate continentele și îngrășau paraziți „Tantiemele”, „primele”, „precentele” însemnau ultimii stropi de sudoare, ultima vlagă a unui popor lovit peste gură, rob la așa zșii mari „agricultori” și mari industriași.

E bine să nu uităm toate acestea adevăruri. Patria noastră schimbat înfățișarea doar de cîțiv ani de zile, dar e foarte bine să ne amintim necontenit că nimic n-a venit din înfîntare și din voia vîntului! Toate înfăptuirile, sint fructul luptei neîntrerupte, harnice și vitezele noastre clas muncitoare, aliată cu țărînim muncitoare, sub conducerea partidului! N-am fi putut face nici un pas înainte spre cucerirea belșugului și demnității, fără săvîrșirea birurilor poporului avînd în frunte Partidul Muncitoresc Romîn care au determinat azi mersul istoriei noastre înainte.

Bunurile muncite de popor a trecut în mîinile poporului, și așa se face că din țară importatoare pînă și de șervețele de masă, ar ajuns să putem exporta astăzi de prisosul nostru mașinile cele mai mari și mai complicate, în multe țaturi ale lumii. Ne mîndrim, și avem tot dreptul să ne mîndrim, cu marea dezvoltare a Romîniei dar trebuie să ne întoarcem gîmmeru către cei ce prin lupta și sacrificiul lor i-au îndreptat des tînele către zorii timpurilor noi! Nimic n-ar fi fost cu putință după cum ne dăm bine seamă fără crearea regimului nostru de mocrat popular. Milioane de oameni ai muncii muncitoare și dragoste în Republica noastră care le-a dat belșug și știință de carte, care le-a dat unul din cel mai neprețuite bunuri morale, mîndria omenească. Iată de ce, odată cu slava adusă luptătorilor din cele timpuri ale Unirii, ridicăm o mie de ori slavă Republicii noastre, partidului nostru care ducă poporul înainte, pe drumul luminat al socialismului.

Un tablou din expoziția de la Muzeul Central Militar Alexandru Ioan Cuza și moș Ion Roată

Unirea Țărilor Romîne în 1859 a fost rezultatul unor profunde prefaceri economice și al unor prefaceri în structura de clasă a societății, al luptei de clasă dintre forțele sociale progresiste și forțele sociale reacționare de la mijlocul secolului XIX-lea din țara noastră.

În același timp Unirea a creat condiții favorabile pentru înfăptuirea unei serii de prefaceri social-economice, politice și culturale în direcția trecerii de la feudalism la capitalism; ea a creat, de asemenea, un cadru mai larg pentru desfășurarea luptei de clasă din țara noastră, și a ridicat, cu mai multă ascușine ca în trecut, problema agrară, problema cheie în procesul trecerii de la feudalism la capitalism.

În gîndirea socială a epocii s-au încrucișat păreri foarte diferite asupra problemelor sociale. Gîndirea economică a fost terenul unei inverșunute lupte de clasă.

Numeroase au fost problemele economice în jurul cărora s-au încrucișat spadele, s-au ciocnit pîncule de vedere ale diferitelor grupuri din Țările Romîne din această vreme. Printre acestea se numără: problema perspectivelor de viitor ale feudalismului ca mod de producție, problema orientării celei mai bune care trebuia dată economiei țării în viitor, problema politicii economice interne, problema politicii economice a țării noastre în raport cu țările străine etc.

Dar, dintre toate problemele economice izvorite din procesul obiectiv al descompunerii feudalismului și al formării și răspîndirii germeniilor capitalismului, cea care se impunea cu o tărie neobșnuită era problema agrară. Prin însemnătatea ei pentru progresul social al Țărilor Romîne și pentru îmbunătățirea soartei majorității poporului muncitor — a țărînimii obage din acea vreme — se poate spune că problema agrară a fost problema economică cheie în epoca Unirii. Această problemă a fost în același timp piatra de in-

terieră a 2/3 din moștile boierești; curentul burghez avansat care oglinda interesele unei părți restrînsă a burgheziei care lupta cu hotărîre împotriva feudalismului, pentru progresul social multilateral, pentru lichidarea inapoterii economice a țării, pentru dezvoltarea industriei, agriculturii și a comerțului și care s-a apropiat mult de aspirațiile majorității poporului muncitor, legînd înfăptuirea

progresului social de îmbunătățirea soartei poporului; acest curent propunea împroprietărirea țăranilor pe pămîntul care-i foloseau acestia (aproximativ 2/3 din moștile boierești), pronunțîndu-se în același timp pentru respectul proprietății private în general și pentru înfăptuirea împroprietării în așa fel încît să nu aibă loc tulburări sociale; în sfîrșit un alt curent burghez care oglinda interesele majorității burgheziei romine, oscilantă din punct de vedere politic, incosecventă. De teama maselor largi ale poporului care luptau în această epocă cu o tenacitate deosebită pentru a scăpa de mizerie, pentru a obține pămînt, această parte a burgheziei recunoștea necesitatea împroprietării țăranilor, dar în același timp sub presiunea boierimii reacționare cu care a făcut pînă la urmă un compromis, această parte a bur-

gheziei îngustează foarte mult posibilitatea împroprietării țăranilor, propunînd să se folosească în acest scop numai pămîntul aflat în proprietatea statului și a mănăstirilor. În felul acesta, majoritatea burgheziei romine trădează interesele vitale ale maselor, încredînd ca prin jumătăți de măsură să potolească revolta de veacuri a poporului asuprit și în același timp să aperse interesele cutul și prezentul” (1851). „Istoria romînilor sub Mihai Vodă Viteazul” (1851).

Aceste lucrări cuprind cea mai înaintată poziție ideologică asupra problemei agrare în gîndirea economică a epocii respective în țara noastră.

După o aspră și întemeiată critică adusă la adresa inapoterii țărilor romine, caracterului retrograd și lipsei de patriotism al feudalilor

reacționari, Bălcescu demonstrează că problema împroprietării țăranilor clăcași este chestiunea esențială de care se leagă asigurarea progresului social al țării.

„...este evident — scria Bălcescu — că aceasta (chestiunea proprietății — n.n.) era chestiunea principală a revoluției și că aici era izvorul celor mai multe rele din societatea noastră”.

„Acum nu era de ajuns — scrie Bălcescu în altă parte — a voi numai ca statul să se facă rominesc, trebuia încă să deslega problema sîrăciei poporului, a da o altă organizație proprietății, baza societății, a bogăției și fericirii publice”.

Prin cuvinte pline de patriotism și de entuziasm revoluționar, Bălcescu a exprimat de nenumărate ori încrederea sa în poporul mun-

sură de înflorire și înaintarea unei țări”.

Întrucît revoluția din 1848 din Țările Romîne nu a rezolvat problema socială esențială, problema agrară, întrucît Bălcescu considera că toate marile înfăptuiri pe linia progresului se pot face numai în lupta aprigă împotriva forțelor reacționare dinăuntru și din afară, el atrage atenția maselor populare:

„În zadar veți ingenușia și vă veți ruga pe la porțile împărătilor, pe la ușile miniștrilor. Ei nu vor da nimic, căci nici vor, nici pot. Fiți gata dar a o lua voi, fiindcă împărății, domni și boierii pămîntului nu dau fără numai a ceea ce le smulg popoarele. Fiți gata, dar, a vă lupta bărbătește...”

În literatura economică a acestei epoci au mai fost înscrise cîteva pagini strălucite cu privire la problema agrară, cu privire la le-

gătura indisolubilă dintre înfăptuirea unității politice a țărilor romine și împroprietărirea țăranilor clăcași.

Pe această linie trebuie remarcate în mod deosebit trei figuri de gînditori romini din epoca Unirii, care au dat dovadă de un înalt patriotism, care s-au apropiat în multe privințe de gîndirea lui N. Bălcescu susținînd și ei necesitatea și posibilitatea împroprietării țăranilor cu pămîntul pe care l-au folosit de veacuri, deci prin exproprierea a 2/3 din moștile boierești. Este vorba de Al. G. Goleșcu-Arăpila, de Mihail Kogălniceanu și de economistul și statisticianul D. P. Marțian.

Al. G. Goleșcu-Arăpila a înscris o pagină lăunioasă în istoria luptei pentru împroprietărirea țăranilor prin lucrarea sa „Despre abolirea serbiei în Principatele Dunăre” publicată la Paris în 1856. Folosindu-se de argumente de ordin economic și istoric el a zdrobit calomniile boierimii reacționare la adresa luptătorilor progresiști din țara noastră și a demonstrat netemeinicia argumentelor boierilor care se împotriveau împroprietării țăranilor.

Mihail Kogălniceanu a intrunit în persoana sa un valoros om politic și un gînditor profund al epocii Unirii. În programul ziarului „Steaua Dunării” din 1855, în discursul la alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca domnitor al Principatelor Unite, în ianuarie 1859 și mai ales în discursul său rostit în 1862 în Parlamentul romin și intitulat „Îmbunătățirea soartei țăranilor”, Mihail Kogălniceanu a dus o aprigă luptă împotriva poziției reacționare a boierimii și împotriva poziției oșevante a majorității burgheziei romine în problema agrară, apropiindu-se de aspirațiile masei largi a poporului asuprit de a scăpa de sub jugul feudal, de a primi pămînt și libertate.

Combătînd compromisul eliberării țăranilor din legăturile feudale fără a le da pămînt, fără a-i împroprietări, Kogălniceanu apu-

„Sărmanii țărani! Ei pînă acum aveau în spinare un singur sac; acum, ca îmbunătățire, am voi să le punem pe umere doi saci”.

Voi combate — spunea el — „orică al proiect care ar țîră și a lipsi pe țărani de o singură păjîne de pămînt din ceea ce ei as-tăzi stăpînesc...”

Pe poziție asemănătoare s-a situat și D. P. Marțian. Coloanele celor două reviste înfîntate de el „Analele economice” și „Analele statistice” (1860—1865) au fost deseori utilizate de el pentru a critica starea de inapoterie a țării noastre la mijlocul secolului trecut, pentru a dezvălui rolul reacționar și incapacitatea economică a majorității boierimii feudale, pentru a atrage luarea aminte a publicului cititor asupra problemei împroprietării țăranilor. Sezind în mod just direcția dezvoltării obiective a economiei țării noastre din acea vreme, D. P. Marțian a considerat problema împroprietării drept problema economică-fundamentală a acelei epoci.

Pilda activității sociale a acestor figuri lăunioase de gînditori ne ducă la concluzia marxistă că progresul social se realizează și într-o inverșunată luptă de clasă, că baza victoriei politice pe linia progresului a constituit-o întotdeauna activitatea și lupta masei largi a poporului muncitor, că gînditorii cei mai înaintați, cei mai progresiști au fost întotdeauna aceia care au legat activitatea și gîndirea lor de aspirațiile oamenilor muncii spre o viață mai bună, spre eliberarea de exploatare. Astfel, cînd idealurile pentru care au luptat gînditorii de la jumătatea secolului al XIX-lea au fost de multe înfăptuite, cînd problema politică partidului nostru pe calea socialismului aducător de belșug și fericire pentru țărînim, poporul nostru dă prinșos recunoștinței sale și acestor care în grele condiții ale feudalismului au luptat pentru împroprietărirea țăranilor.

U.R.S.S. va fi întotdeauna în fruntea luptătorilor pentru pace și coexistență pașnică

Cuvîntarea lui A. I. Mikoian la adunarea Asociației daneze pentru colaborarea dintre Danemarca și U. R. S. S.

COPENHAGA 23 (Agerpres). TASS transmite: În seara zilei de 22 ianuarie a avut loc într-o din cele mai mari săli de concert din Copenhaga o adunare a Asociației daneze pentru colaborarea dintre Danemarca și U.R.S.S. la care a luat cuvîntul A. I. Mikoian, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

În afara de membrii asociației, la adunare au participat ca invitați Soren Olesen, ministrul Afacerilor Interne, Bodil Kock, ministrul Culetor, deputați în Folketing, reprezentanți diplomatici ai unor țări, reprezentanți ai viciei publice și cercurilor de afaceri, ziariști.

A. I. Mikoian a declarat printre altele:

Vă este cunoscut rolul pe care l-a avut Uniunea Sovietică în cursul celui de-al doilea război mondial și prietenia pe care am legat-o pe cîmpul de luptă cu S.U.A., Anglia, Franța, Danemarca și celelalte țări ale coaliției antihitleriste care au luptat împotriva fascismului. Credeam că după război va putea fi menținută prietenia care s-a statornicit în timpul războiului. Totuși, la cîțiva ani după război situația a devenit încordată și relațiile s-au înrăutățit. Aceasta se explică prin faptul că S.U.A. au început să promoveze față de Uniunea Sovietică politica „de pe poziții de forță”. Pe atunci S.U.A. dispuneau deja de bomba atomică. Noi nu o aveam. Cu toate acestea, indiferent de raportul de forțe din lume, guvernul nostru, țara noastră s-au pronunțat întotdeauna împotriva politicii „de pe poziții de forță”, împotriva politicii de dictat. Cînd după trei ani am avut și noi bomba atomică, iar apoi am experimentat prima bombă cu hidrogen din lume, pe care americanii au reușit s-o fabrice abia după un an, am continuat să fim adversari ai politicii „de pe poziții de forță”.

În octombrie 1957 cînd cu ajutorul rachetei noastre a fost trimis în spațiul interplanetar primul satelit al pămîntului, apoi al doilea, iar apoi și al treilea satelit, care se rotește și astăzi în jurul Pămîntului, întrecîndu-se cu Luna în ce privește precizia mișcării, am rămas adversari ai războiului, adversari ai politicii „de pe poziții de forță”. (Aplauze). La începutul acestui an, o nouă rachetă a noastră a ajuns pînă aproape de Lună, s-a înscris pe orbită în jurul Soarelui și se rotește ca o nouă planetă, dar răminem ca și pînă acum adversari ai politicii „de pe poziții de forță”, adversari ai războiului, sintem pentru pace și prietenie între popoare. Aceasta sînt percepțiile leniniste, aceasta este politica sovietică leninistă.

Ani îndelungați popoarele noastre au fost unite prin relații de prietenie și vrem să trăim în pace cu poporul danez, ca și cu toate celelalte popoare. Dv. sînt membri ai N.A.T.O. Noi regretăm acest lucru și am vrea ca alți N.A.T.O. cît și Tratatul de la Varșovia să fie desființate (Aplauze). Dar alți timp cît acest lucru este încă imposibil, să

Pentru încheierea Tratatului de pace cu Germania

Declarația guvernului R. P. Bulgaria

SOFIA 23 (Agerpres). — BTA a transmis declarația guvernului R. P. Bulgaria în problema încheierii Tratatului de pace cu Germania. Guvernul Republicii Populare Bulgaria, se spune în declarația, orînd de la zăvoiașii spre pace a poporului bulgar și de la interesele lui vitale își exprimă acordul și deplinul său suport guvernului Uniunii Republicilor Sovietice socialiste cu privire la încheierea tratatului de pace cu Germania și ovingerea profundă că propunerea sovietică deschide largi posibilități pentru rezolvarea grăbnică a acestei probleme în interesele popoarelor germane și securității popoarelor europene și a păcii în întreaga lume.

Întrecînd de două ori în decursul istoriei sale contemporane pe

Declarația guvernului R. P. Albania

TIRANA 23 (Agerpres). — TASS transmite: La 22 ianuarie Vasili Iatnanli, locuitor al ministrului Afacerilor Externe al R.P. Albania, l-a primit pe K. I. Novikov, însărcinat cu afaceri ad-interim al U.R.S.S. în R. P. Albania, curînd a înmînat declarația guvernului albanez în legătură cu propunerea sovietică cu privire la încheierea tratatului de pace cu Germania. Republica Populară Albania, căruia alături de ea participă la el de-al doilea război mondial, fiind parte din coaliția antihitleristă, consideră încheierea Tratatului de pace cu Germania drept

Sărbătorirea Centenarului Unirii Țărilor Romine în străinătate

MOSCOVA 23. — Corespondentul Agerpres transmite: Asociația de prietenie sovieto-romină și Institutul de istorie al Academiei de Științe a U.R.S.S. au organizat vineri 23 ianuarie o sedință festivă consacrată împlinirii a 100 de ani de la formarea statului unic romin. În sala de ședințe a institutului s-au adunat sute de studenți, istorici, activiști de partid și de stat, reprezentanți ai armatei, activiști pe lărm social.

Festivitatea a fost deschisă de Evgheni Afanasenko, ministrul Învățămîntului al R.S.F.S.R., președintele Asociației sovieto-romine. E. Afanasenko a subliniat că Unirea Țărilor Romine a constituit o etapă importantă în lupta poporului romin pentru libertatea și independența sa. La intrunire a luat cuvîntul I. Grosul, doctor în științe istorice, președintele filialei din R.S.S. Moldovenească a Academiei de Științe a U.R.S.S.

N. Kazakov, candidat în științe istorice, și-a consacrat expunerea relațiilor ruso-romine în prima jumătate a secolului al XIX-lea. La festivitate a luat de asemenea cuvîntul V. Vinogradov, candidat în științe istorice. Însărcinatul cu afaceri ad-interim al R.P. Romine la Moscova, Tiberiu Petrescu, a mulțumit celor prezenți pentru interesul manifestat față de una din glorioasele pagini ale luptei poporului romin pentru unitate, libertate națională și progres.

TIRANA 23 (Agerpres). — ATA transmite: La ambasada Republicii Populare Romine din Tirana a avut loc o conferință de presă cu prilejul centenarului Unirii Țărilor Romine. Gheorghe Velcescu, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al R.P. Romine, a vorbit reprezentanților presei albaneze și străine despre marea importanță pe care

Delegația Sovietică la Festivalul de la Viena

800 de tineri din Uniunea Sovietică vor participa la cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie, a spus Serghei Romanovski, președintele Comitetului organizațiilor de tineret din U.R.S.S., la conferința de presă organizată pentru ziarisții sovietici. Membrii delegației sovietice vor participa activ la programele artistice și sportive ale festivalului de la Viena. Din jurul concursurilor vor face parte cîntăreala Valeria Barsova, balerina Galina Ulanova, compozitorul Aram Haçiaturian, maestrul de balet Igor Moiseev și alți cunoscuți oameni de artă.

Răspunzînd la întrebările corespondenților, Romanovski a declarat că circa 800 de organizații de tineret și studențesci de cele mai variate orientări politice și religioase din 90 de țări se pregătesc intens pentru Festival. În U.R.S.S. se organizează seri de prietenie cu linierul austriac și din alte țări.

Sosirea lui A. I. Mikoian la Moscova

MOSCOVA 23 (Agerpres). — TASS transmite: La 23 ianuarie A. I. Mikoian, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., s-a însoțit la Moscova din vizita făcută în Statele Unite ale Americii.

Încă din primii ani ai puterii sovietice Lenin a arătat că prin puterica ei dezvoltarea economică și culturală, prin creșterea uriașă a prestigiului său internațional — Uniunea Sovietică va exercita o considerabilă influență asupra întregului mers al dezvoltării mondiale. Experiența istorică a ultimilor patru decenii a confirmat permanent această apreciere leninistă.

Rezultatele politice de industrializare socialistă și de colectivizare a agriculturii, marile înfrățiri ale cîntăreala, au demonstrat pe viu forța creatoare a noii orîndiri.

Pe baza succeselor dobindite pînă acum, septenaliul vine astăzi să deschidă perspective alor succese noi și încă mai strălucitoare. În esență este vorba de faptul că după ce a lăsat de mînă în urmă nivelul înapoiat al Rusiei tariste și s-a situat în primele rînduri ale marilor puteri industriale ale lumii, U.R.S.S. se pregătește acum să lămie în urma sa și cele mai dezvoltate țări capitaliste. În adevăr, peste șapte ani Uniunea Sovietică va produce mai multe produse industriale pe cap de locuitor decît se produc în prezent în cele mai dezvoltate țări capitaliste din Europa — Anglia și Germania occidentală — ocupînd primul loc în Europa și va avea toate premisele necesare ca în alți cîni să se întrecă apoi, din acest punct de vedere și Statele Unite ale Americii.

În apărarea eroului național grec Manolis Glezos

ATENA 23 (Agerpres). — TASS transmite: Din inițiativa Comitetului sindical pentru apărarea lui Manolis Glezos, la 22 ianuarie a avut loc la Atena un mare miting al reprezentanților oamenilor muncii din Atena și Pireu în apărarea democrației. În frunțașii sindicali de seamă din Grecia — S. Hagdimitriu, fost secretar general al Confederației Generale a Muncii din Grecia, M. Rallis, secretar general al Sindicatului tipografilor din Atena, și alții au chemat pe oamenii muncii din Grecia să lupte pentru salvarea lui Manolis Glezos, pentru democrație, pentru libertăți sindicale.

Țoii cei care au luat cuvîntul au subliniat că priverarea de libertăți democratice care a culminat cu arestarea lui Manolis Glezos lovește în interesele vitale ale oamenilor muncii din Grecia.

Participanții la miting au adoptat o rezoluție în care se cere punerea în libertate a lui Manolis Glezos.

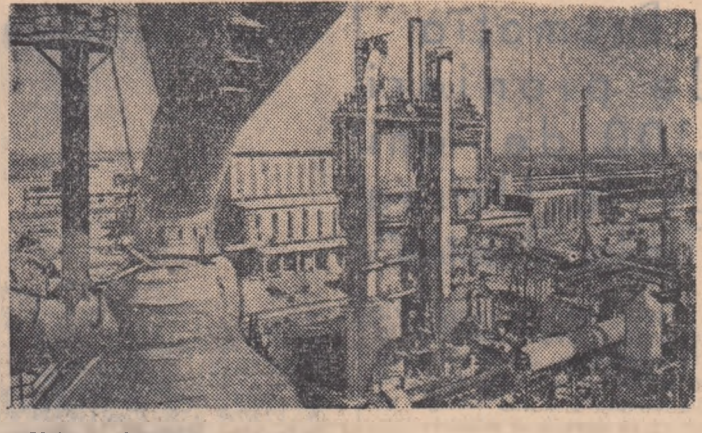
Participanții la miting au protestat împotriva ofensivelor meru crescînd duse împotriva libertăților democratice și sindicale și împotriva drepturilor oamenilor muncii.

Oamenii muncii, se spune în rezoluție, cer încetarea acțiunilor antidemocratice și antisindicale ale autorităților, încetarea expulzării, anularea legii 375 și a tuturor legilor extraordinare din perioada războiului civil și punerea în libertate a tuturor deținuților politici aruncați în închisori fără a fi fost judecați.

VARȘOVIA 23. Corespondentul Agerpres transmite: Biroul de conducere al Uniunii lucrătorilor pentru libertate și democrație a trimis o telegramă primului ministru al Greciei, Constantin Karamanlis, în care se spune printre altele:

În numele foștilor participanți potonezi la mișcarea de rezistență și a deținuților din lagărele de concentrare hitleriste, grupajii în U.C.L.D., ne exprimăm profundă îngrijorare în legătură cu soarta lui Manolis Glezos, erou național grec și luptător în mișcarea de rezistență împotriva invadatorilor hitleristi — în urma arestării și întentării unui proces care urmează a fi judecat de curtea marțială.

În telegramă se cere eliberarea acestui mare patriot care este înconjurat de simpatia tuturor celor care sînt credincioși idealurilor nobile, patriotice și umanitare ale mișcării de rezistență.

Uzinele siderurgice din orașul Salina, una din realizările industriei grele maghiare

Se dezvoltă indestructibilă prietenie romino-maghiară

Se împlinesc astăzi 11 ani de la semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre Republica Populară Romină și Republica Populară Ungară. Acest tratat este un instrument puternic în dezvoltarea necentenată a prieteniei între țările noastre; el constituie o expresie a relațiilor de tip nou statornic între popoarele țărilor socialiste surori. An de an relațiile romino-ungare s-au desășurat sub semnul continuu întăririi și înfloririi a trinitice prietenii ca unește popoarele noastre, republicile noastre libere, în marea și puternica familie a lagărului socialist. Popoarele romine și maghiare, sub conducerea înțeleaptă a partidelor lor marxist-leniniste, pășesc umăr la umăr în strînsă colaborare frățească, în cadrul comunității socialiste în frunte cu U.R.S.S., pe drumul luminat de atotbiruitoarea învătătură marxist-leninistă, pentru realizarea felurilor lor comune: construirea socialismului și comunismului.

În cei 11 ani care au trecut de la semnarea Tratatului romino-maghiar, colaborarea multilaterală dintre cele două țări s-a dezvoltat continuu spre binele și prosperitatea ambelor noastre popoare. Făcînd schimb de produse necesare economiei lor, pe baza principiilor colaborării și într-ajutorării frățești existente între țările socialiste, popoarele romine și maghiare s-au ajutat reciproc în vederea construirii vieții noi, socialiste. Colaborarea între cele două țări, în interesul comun al poporului, în interesul păcii și socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Cu prilejul sărbătorii de astăzi, linierul romin transmite meniul de știință, de cultură și de artă s-a dezvoltat de asemenea cu succes. Numărul crescînd al diferitelor delegații de muncitori, ingineri, tehnicieni, oameni de lume.

Succesul maestrului George Georgescu la Roma

ROMA 23 (Agerpres). — La 21 ianuarie, în Sala Auditorium Della Conciliazione din Roma, dirijorul romin George Georgescu, artist al poporului din R.P.R., a dirijat orchestra Academiei „Santa Cecilia” în fața a peste 2.000 de persoane. Concertul s-a bucurat de un deosebit succes. Maestrul Georgescu și solistul Gennaro Rondino au fost aplaudați îndelung și rechemați de mai multe ori la rampă. Ziarele „Messaggero”, „Tempo”, „Popolo”, „Quotidiano”, „L’Unità” și „Peste Sere” au scris în termeni elogioși despre succesul maestrului romin. La 27 ianuarie, George Georgescu va dirija un concert la televiziunea italiană.

VA INFORMAM pe scurt DIN:

LENINGRAD. — La 23 ianuarie, Nikita Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., a oferit un dejun în cinstea lui Urho Kekkonen, președintele Republicii Finlanda și a soției acestuia. În timpul dejunului, N. S. Hrușciov și U. Kekkonen au roșit cuvînturi. Dejorul s-a desășurat într-o atmosferă de caldă prietenie.

NEW YORK. — La 23 ianuarie a fost lansată de la poligonul experimental de la Cape Canaveral o rachetă balistică intercontinentală de tip „Thor-Able”. O jumătate de oră după lansare un comunist al departamentului aviației al S.U.A. a anunțat că expediția nu a reușit deoarece a doua treaptă a rachetei nu a funcționat.

SANTIAGO. — Centrul de cultură chiliano-romin a organizat de curînd transmisierea de către radio Magallanes în cursul mai multor zile a unor emisiuni consacrate R.P. Romine. Programul a cuprins printre altele muzică rominească în interpretarea celor mai cunoscuți artiști romini.

U.R.S.S. în drum spre comunism (IV)

Importanța internațională a septenaliului

ghiu-Dej la Plenara C.C. al P.M.R. din 26-28 noiembrie 1968: „Întensă forță economică a Uniunii Sovietice, programul ei măreț de construire a comunismului întărește considerabil forțele întregului sistem mondial al socialismului și constituie un factor esențial pentru realizarea unui puternic și continuu avînt economic al tuturor celorlalte țări din marea familie a statelor socialiste”.

Insipîrîndu-se din principiile internaționalișmului proletar, U.R.S.S. a acordat permanent un ajutor multilateral și frățesc tuturor țărilor socialiste; fără acest ajutor, uriașul avînt economic al statelor de democrație populară ar fi fost de neconceput. Cîteva exemple vor fi concludente în această privință: cu sprijinul Uniunii Sovietice s-au construit și se construiesc în țările socialiste aproximativ 500 întreprinderi și circa 200 secții, instalații și alte obiective industriale. Numai prin întreprinderile construite cu sprijinul U.R.S.S., țările de democrație populară își sporesc capacitatea lor de producție anuală cu 23 miliarde kWh energie electrică (atunci cînd întreaga lor producție anuală era de 32 miliarde kWh), își sporesc capacitatea lor de producție la oțel cu 15 milioane tone (față de aprox. 6 milioane tone cînd era producția lor antebelică), la tractoare cu 40.000 bucati (pe cînd înainte de război produceau 1.300), la cupru cu 120.000 tone, la produse petrolifere cu 12 milioane tone etc.

economică cu toate aceste țări. Subliniînd perspective largi care se deschid colaborării economice și tehnico-științifice dintre țările socialiste și contribuția pe care această colaborare o va aduce la valorificarea tuturor avantajelor care sînt în sistemul mondial socialist, tezele raportului tov. N. S. Hrușciov pentru Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. precizează: „Continuă specializarea și cooperarea a producției între state prin coordonarea tovarășească planificată a ramurilor conexe ale economiei naționale va însemna o nouă etapă în dezvoltarea divizionii internaționale a muncii în țările socialiste. Amplasarea rațională a producției, în condițiile căreia se îmbină în mod armonios interesele naționale ale fiecărui stat socialist cu interesele consolidării și dezvoltării întregului lagăr socialist, constituie una din sursele principale ale accelerării ritmului de creștere a forțelor de producție în toate țările socialiste”.

Ca urmare a dezvoltării accelerate a economiei naționale a țărilor socialiste, în următorii șapte ani va crește considerabil partea sistemului socialist în producția industrială mondială. Astfel, de unde în 1917 partea U.R.S.S. în producția industrială mondială era de 3%, în 1957 ea ajunsese la 10%; în 1958, partea U.R.S.S. a ajuns la 20%, iar a sistemului mondial socialist la aproximativ o treime. În 1965 însă, țările socialiste vor da mai mult de jumătate din producția industrială mondială; socialismul își va asigura astfel superioritatea absolută asupra ca-

pitalismului în sfera hoărăitoare a activității omenești: producția materială. În afara acestui aspect de covîșitor, însemnătate, se cuvine relevat și faptul că în cursul avîntului economic amintit are loc și un proces de ridicare a nivelului de dezvoltare economică și culturală al tuturor țărilor socialiste. Firește, acest proces are loc în sensul ridicării țărilor pe care capitalismul le condamnă la înapoiere, la nivelul celor mai dezvoltate. Procesul de ridicare generală a tuturor țărilor socialiste spre cel mai înalt nivel este opus procesului de dezvoltare inegală caracteristic capitalismului; în capitalism, unele țări o iau înaintea altora, cele mai puternice subjugă și exploatează pe cele mai slabe. Acest proces de dezvoltare economică a țărilor socialiste dezvăluie astfel încă un aspect al superiorității relațiilor socialiste în producție, al relațiilor dinlăuntrul sistemului mondial socialist.

Toate cele amintite măresc forța de atracție internațională a socialismului. Economiiștii burghezi care și mai păstrează luciditatea și-au exprimat de multă vreme îngrijorarea în legătură cu ecoul profund pe care succesele U.R.S.S. și ale sistemului mondial socialist îl produc în țările slab dezvoltate din lumea capitaliste. Mai mult încă, sînt toate temerurile să scootim că în cursul septenaliului se vor dezvolta relațiile economice ale U.R.S.S. și

ale celorlalte țări socialiste nu numai cu țările slab dezvoltate ci și cu celelalte țări capitaliste. Tot mai numeroase sînt cercurile de afaceri care se ridică împotriva politicii de discriminări duse de către statele capitaliste în comerțul internațional. Urișele succese ale științei și tehnicii sovietice, dezvoltarea impetuoasă a tuturor ramurilor industriei, deschid și mai mult ochii cercurilor capitaliste asupra avantajelor pe care le prezintă pentru ei stabilirea unor relații comerciale trinitice și multilaterale cu Uniunea Sovietică și cu întreg lagărul socialist.

Consolidînd forța U.R.S.S. și a sistemului mondial socialist, planul de șapte ani reprezintă totodată un puternic mijloc pentru menținerea și consolidarea păcii în lume. El reprezintă o mîrturie a dorinței de pace a U.R.S.S. și o chemare adresată lumii capitaliste la întrecerea economică pașnică, în locul „războiului rece”. În ceea ce privește mișcarea muncitorească internațională, planul de șapte ani reprezintă un sprijin de seamă dat proletariatului revoluționar din toate țările. Dezvoltarea U.R.S.S. și a celorlalte țări socialiste ușurează lupta clasei muncitoare din țările subjugate capitalului; ea arată marile posibilități de care dispun oamenii muncii atunci cînd iau puterea de stat în mîinile lor. Septenaliul este totodată o expresie vie a marxism-leninismului în acțiune; el demască calomniile antisocialiste ale apologetilor burghezi și contribuie la zdrobirea diversivelor reformiste și revizioniste din mișcarea muncitorească internațională. În lumina planului de șapte ani va străluci astfel și mai puternic steaua Revoluției din Octombrie, arătînd întregii omeneri că înaintarea ascendentă a socialismului este de neînvîns, că victoria sa în întrecerea cu capitalismul este inevitabilă.

Conf. univ. Costin Murgescu